

Arrest

nr. 207 700 van 13 augustus 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN LAER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die *loco* advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 10 augustus 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 30 april 2014 onontvankelijk verklaard. Tegen voormelde beslissing wordt beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), zaak gekend onder algemeen rolnummer RvV X. Met arrest nr. 207 699 van 13 augustus 2018 verwerpt de Raad dit beroep.

Op 30 april 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: C(...), J(...), A(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Liberia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

• *Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 ' december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

• *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1' van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 23.07.2013.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het enig middel luidt als volgt:

“1. Wat betreft het hoorrecht zoals vervat in art. 41 van het Handvest

Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten n.a.v. de weigering van zijn aanvraag op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet is de facto een omzetting van art. 6.4 van Richtlijn 2008/115. Een bevel om het grondgebied te verlaten (de hier bestreden beslissing) vormt een terugkeerbesluit in de zin van Richtlijn 2008/115. Derhalve is het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing. Art. 41 van het Handvest luidt als volgt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, . de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Het art. 41 van het Handvest is van toepassing op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen. Het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling doet geen afbreuk aan de toepassing van het Handvest. In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale rechter een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38): Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV d.d. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen: "Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden." De Raad motiveerde als volgt op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

De Raad sluit derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest niet per definitie uit, en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest, doch dat de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoekers dienen, bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest, over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Welnu, verzoeker verwijst naar het eerste middel van zijn verzoekschrift strekkende tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing inzake het verzoek op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, waarin hij de volgende kritiek geeft:

2.1. Fout in hoofde van de overheid

Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat de Belgische staat een juridische fout heeft begaan door het in leven roepen van de instructie van 19.07.2009. Zoals zij zelf stelt in de bestreden beslissing werd deze instructie vernietigd door de Raad van State. Deze fout kan geenszins aan verzoeker verweten worden. Ten tweede werd een tweede fout begaan door verzoeker 4,5 jaar te doen wachten op een beslissing inzake zijn aanvraag op basis van het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, en nadien nog

eens bijna een jaar op een beslissing inzake zijn aanvraag op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Dat beide fouten tot gevolg hebben dat aan verzoeker gedurende lange tijd voorgespiegeld werd dat hij een kans had op het verkrijgen van een verblijfsrecht. Dit werd ook reeds vermeld in de aanvraag op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Zoals ook vermeld heeft verzoeker ernstige psychiatrische problemen. Desondanks slaagde hij er toch in zich goed te integreren in de Belgische samenleving, en vond hij zelfs een bedrijf dat bereid is hem werk te geven. Nu wordt verzoeker echter geconfronteerd met een beslissing die het gevolg is van deze beide grove fouten van de overheid. Deze grove fouten van de overheid vormen op zich een buitengewone omstandigheid. Het lange verblijf en de integratie van verzoeker worden afgewimpeld met een gemakkelijke "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.", maar het feit dat verzoeker intussen bijna acht jaar in België verblijft is deels de eigen fout van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker meent dan ook dat de motivering faalt wanneer gesteld wordt dat het aan hemzelf te wijten is dat hij een eerder bevel niet heeft opgevolgd en zich intussen verder heeft geïntegreerd. Het tegendeel is waar, het is net de Belgische staat die verzoeker zolang in de waan gelaten heeft door er jarenlang over te doen om een beslissing te nemen.

2.2 Het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht

Verzoeker meent verder dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden. Hij citeert uit zijn aanvraag op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet: Verzoeker stelt vast dat er geen vastomlijnde definitie is van het begrip „buitengewone omstandigheden”. Hij verwijst daarom naar regelgeving uit het verleden die als leidraad kan dienen. Zowel in de wet van 22.12.1999 als in de instructie van minister Turtelboom van 26.03.2009 en in de instructie van 19.07.2009 werd een lange duur van procedures aangehaald als basis voor de regularisatie van illegaal verblijf: Wet 1999: “1. de vreemdeling die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft gevraagd en die slechts na verloop van meer dan vier jaar een uitvoerbare negatieve beslissing heeft gekregen,

2. de vreemdeling die meer dan vier jaar geleden de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft gevraagd en die op het ogenblik van de regularisatieaanvraag nog niet in het bezit werd gesteld van een uitvoerbare beslissing,

3. de vreemdeling, deel uitmakend van een gezin met minderjarige kinderen, die de leeftijd hebben om school te lopen en die op 1 oktober 1999 in België verbleven, die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft gevraagd en die pas na verloop van drie jaar een uitvoerbare negatieve beslissing heeft gekregen,

4. de vreemdeling, deel uitmakend van een gezin met minderjarige kinderen, die de leeftijd hebben om school te lopen en die op 1 oktober 1999 in België verbleven, die meer dan drie jaar geleden de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft gevraagd en die op het ogenblik van de aanvraag nog niet in het bezit werd gesteld van een uitvoerbare beslissing;”

Instructie Turtelboom: “Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 4 jaar (alleenstaanden, andere families) voor de asielinstanties” Instructie 19.07.2009: “Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft.” Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uittalingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54) Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285) Verzoeker vroeg asiel aan op 11.09.2006. Pas op 26.08.2010, d.i. bijna vier jaar nadien, werd zijn asielprocedure afgesloten door een negatief arrest van de Raad van State. Intussen werd er op 14.01.2009 een aanvraag op basis van het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ingediend, die ontvankelijk verklaard werd en tevens pas vier jaar later, in december 2012, beantwoord werd. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd, ook de nieuwe negatieve beslissing d.d. 04.07.2013 werd aangevochten; deze procedure is nog hangende. Verzoeker behield zijn attest van immatriculatie van 2006 t.e.m. december 2012, d.i. gedurende meer dan zes jaar. Hij heeft gedurende deze periode de psychiatrische en psychologische hulp gekregen die hij ten zeerste nodig heeft, en heeft tevens verscheidene opleidingen kunnen volgen waardoor hij zichzelf zou kunnen onderhouden indien zijn verblijfs- en gezondheidstoestand het zouden toelaten. Verzoeker zag ook hoe rondom hem mensen de regularisatie van hun verblijf kregen, net omwille van langdurige procedures, goede integratie en mogelijkheden op de arbeidsmarkt,... De overheid heeft op deze manier de verwachting en het

vertrouwen gewekt bij verzoeker dat hij in België zou kunnen blijven. Zowel het rechtszekerheids- als het vertrouwensbeginsel zouden dan ook geschonden worden indien deze aanvraag geweigerd zou worden. Het vertrouwensbeginsel kan volgens het Hof van Cassatie ook contra legem worden ingeroepen. Voorbeelden hiervan kunnen gevonden worden in de rechtspraak rond fiscaliteit¹. Het Hof van Cassatie verijnde deze rechtspraak verder en stelde dat in regel de gedragslijn van een overheid en de rechtmatige verwachtingen die zij heeft gecreëerd geëerbiedigd dienen te worden. Het legaliteitsbeginsel zal vooral spelen wanneer er derde partijen zouden betrokken zijn. Verzoeker meent dan ook dat de instructie(s) dienen te worden toegepast. Ook de materiële motiveringsplicht werd geschonden aangezien de bestreden beslissing een foute stelling poneert. De Dienst Vreemdelingenzaken beweert namelijk dat de instructie van voormalig minister Turtelboom niet meer geldig zou zijn omdat de criteria ervan opgenomen werden in de instructie van 19.07.2009. Dit is uiteraard niet correct, omdat enkel de laatste instructie vernietigd werd door de Raad van State. De eerdere instructie werd ongemoeid gelaten en is als dusdanig nog steeds bestaande en van toepassing.

2.3. Schending van art. 6.4 van Richtlijn 2008/115 en art. 74/13 van de VW. Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft een omzetting van art. 5 van de Richtlijn 2008/115. Art. 6.4 van Richtlijn 2008/115 stelt het volgende:

4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf. Verzoeker meent dat sinds de inwerkingtreding van Richtlijn 2008/115, art. 9bis van de Vreemdelingenwet en meer bepaald de invulling van het begrip „buitengewone omstandigheden” veel ruimer dienen te worden geïnterpreteerd om in overeenstemming te zijn met art. 6.4 van de Richtlijn. De Richtlijn voorziet immers de aflevering van een verblijfsvergunning in geval van schrijnende, humanitaire gevallen en zelfs andere redenen. Verzoeker is van mening dat de instructies van 19 juli 2009 dan ook duidelijk in de lijn van de art. 6.4 van Richtlijn 2008/115 passen, en dat de vernietiging van de instructie an sich niet verbiedt om ze toe te passen in het licht van art. 6.4 van Richtlijn 2008/115. Bij uitbreiding stelt verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag ontvankelijk en gegrond had moeten verklaren aangezien hij zich duidelijk in een schrijnende situatie bevindt. Verzoekers meent dat, voor zover de Raad niet zou aannemen dat art. 6.4 van de Richtlijn niet geïncorporeerd werd in art. 9bis van de Vreemdelingenwet, de Richtlijn onvolledig werd omgezet en deze bepaling rechtstreekse werking heeft. In dit geval faalt de Dienst Vreemdelingenzaken in de motiveringsplicht door niet aan te duiden waarom verzoekers geval niet schrijnend zou zijn, temeer gezien het bovenstaande. Om deze redenen werden de voormelde bepalingen geschonden. De beslissing dient te worden vernietigd. Doordat verzoeker deze juridische argumentatie, die ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden. Ook om deze reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.2. Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat, zoals reeds gesteld, een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Nog luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

De verzoekende partij wijst op *“het eerste middel van zijn verzoekschrift strekkende tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing inzake het verzoek op basis van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet”*, waarna het middel integraal wordt overgenomen. Verzoeker betoogt dat *“deze juridische argumentatie, die ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden”*.

De Raad merkt op dat dit middel geen betrekking heeft op de *in casu* bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (RvS. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. RvS. 1993, z.p.). De Raad kan enkel vaststellen dat de elementen gericht tegen de beslissing tot het onontvankelijk verklaren van de regularisatieaanvraag niet het voorwerp vormen van de huidige bestreden beslissing. De verzoekende partij betwist de motivering van de bestreden beslissing niet zelf, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien volgt het bestreden bevel op de beslissing waarbij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, waarbij verzoeker in de mogelijkheid was om alle voor hem nuttige stukken over te maken.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MILOJKOWIC